

жливо укореніе, което му ся прилъпили, Отрицателна, когато ся отрича да стори едно добро, кое то му искать, Вопросителна, когато пыта пріятеля си за нѣщо кое то незнае, и му ся моли да му разправи за то, Обнародователна, чрезъ кого то ставатъ сички тѣ церковни, политически писма, Повеленія, Дипломы, законы и проч., и Согласителна, кой то става за Согласителны писма, признаницы (темесюцы), Полицы и проч.

Ж. СТИХОТВОРНЫЙ.

268-о Преди да свръшимъ тая многовиднѣ главѣ, ще кажемъ и за Стихотворны тѣ писма малко, които такожде сѣ многовидни, зашто то ся писватъ за многовидны нѣща, и по' много приближаватъ при Торжественна, зашто намѣреніе то имъ е да благодарятъ, и нито ги писватъ въ важни обстоятелства. Но само кои то естествено иматъ тая дарбѣ пишѣтъ на пріатели тѣ си, или за шигуванѣ, или да мине време то, или най много за да поучятъ.

269-о. Раздѣлятъ стихотворни тѣ писма на двѣ, на Страдателны, и на Поучителни. Първи тѣ изражаватъ радость, печаль, страхъ, гнѣвъ, любовь и проч. и тукъ ся извысочява стихотворецѣа малко, и ся вижда стихотворецъ, но не толко, колко то въ Сатира та. Такъ въ былъ Римлянина Овидій. А съ втори тѣ Стихотворецѣа совѣтува, мѣмри, сѣди за дѣла и списанія, но по' много гони ясность та, нежели украшенія та. Такывы были Оратый Римлянища Боало Френицѣа, и Попъ Инглизенѣа. Стихотворни тѣ писма ги писватъ на пріатель, както рекохмы, за да си изражатъ чювства та, да имъ поотлегкне, и да благодарятъ пріатели тѣ си, но треба мысли тѣ да сѣ кратки, израженіе то ясно; (кое то треба доволно у-